

- Κονίστρα είναι ἡ πατρὶς πολεμικῶν ἀγῶνων,
 - Κ' ἡ δόξα αἵματοσταγί· τις στεφάνους ἀπαιτεῖ
α' Ἰδρῶτα θέλει πόνων,
 - Ἡ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του τὸν μαχητὴν ζητεῖ,
α' Καὶ φρίκης μεγαλιῶν
 - Χλαμύδα περιβιλλεται ἡ δόξα τῶν ἀνδρείων.
-
- α' Πλὴν πάτερ μου! οἱ δυστυχεῖς θνητοὶ μὴ ἀπατῶνται
 - α' Μὴ φρενηλάτης αἵματος τοὺς τυραννεῖ δόμη
α' Ὅταν βρυκοιμῶνται,
 - Καὶ ὁ Μορφεὺς μὲ δνειρα θανάτου τοὺς κοσμοῖ;
α' Ὄ! εἰν' εὐδαιμονία
 - Ἡ δόξα, διαν δι' αὐτὴν σπαράσσει' ἡ καρδία;
-
- Οἱ νόμοι, γέρον, τ' οὐρανοῦ τί ἐγκλημα προτάττειν
 - Τί ἐγκλημα ὡς ἄξιον τῆς πρώτης τῶν ποινῶν;
α' Εἰξιύρω πῶς προτάττειν
 - Τὴν νίκην ἢ τὸν θάνατον ἀπέναντι ἐχθρῶν,
α' Ἀλλὰ τί πράττω, γέρον,
 - α' Διὰ τὴν Σπάρτην θάνατον εἰς τὴν Μυρτώ μου φέρων;
-
- α' Ἄρα δὲν εἶν' ἐξόβρισις τῶν αἰωνίων νόμων
 - α' Ἐὰν τῆς ἀθωότητος σπαράξω τὴν ψυχὴν
α' Χωρὶς κανένα τρόμον,
 - α' Καὶ ὡς κακοῦργος ἔπειτα ὀρμήσω εἰς σφαγὴν,
α' Σφαγὴν ἀπελπισίας,
 - Ἡ ὡς τὴν λέγουν εἰ βροτοὶ, σφαγὴν Ἑλευθερίας;
-
- Ὁ ἱερεὺς ὡς ἀνδριάς τοῦ σιωπῶντος χρόνου,
 - Ἐσίγα, ὡς ἂν ἤθελε μὲ μόνην τὴν σιγὴν
Τοῦ ἡμεροῦντος πένου
 - Ν' ἀποκριθῇ, καὶ ἡ Μυρτώ κρυφίαν προσευχὴν
Ψιθύριζεν ἡσύχως . . .
 - Τὸ πᾶν εἰσίγα! . . . τῶν δασῶν πλὴν ἐπαλλεν ὁ ἦχος.

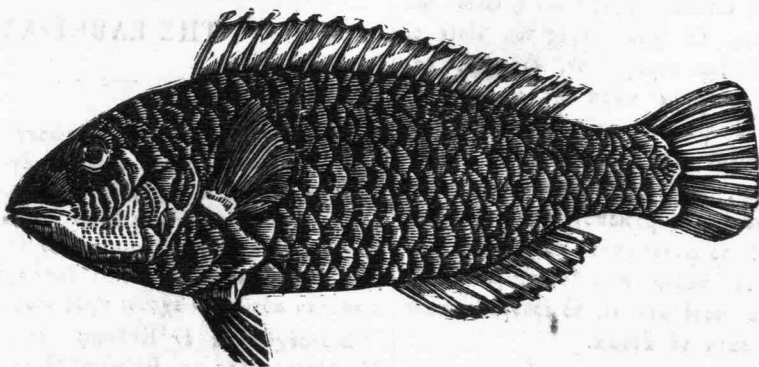
Τότε, ὡς θῆρ βρυπλήγεις ἐξαίφνης ἀνεσείσθη,
Δεινὸν ἀναρρηπιτόμενος τῆς μάχης δ' οὐδὲς,
Καὶ τόσον ἐκλονίσθη
Ἵς ἂν τὸν ἐτραυματίζεν ἀόρατος θεός.
Βοήν! . . . βοήν πολέμων
Ἦκουσε πέραν τῶν δασῶν θυμοῦ καὶ φρίκης γέμων.

Ἄλλ' ὕφαιμα τὰ δάματα πρὸς τοὺς λοιποὺς γυρίζων,
• Γέρον! δὲν ἐβλασφήμησα τὸν ἔρωτα μ' ὄργην,
• Ὅς δειλῆσιος ὑβρίζων
• Τῆς τῶν ἡρώων φάλαγγος τὴν ἱερὰν σφαγὴν;
• Οἱ ἀνέμοι νὰ φέρουν
α' Ἀκούεις τοὺς ὀλολυγμοὺς τῶν σπλάγγων ὅσα
σπαίρουν;

α' Ἀκούεις γέρον! τὴν κραυγὴν μιᾶς δρακὸς ἐνδρείων,
α' Ἦτις ἡγεῖ χαλκότιμος ἐντὸς τοῦ οὐρανοῦ;
• Ἐνῶ βαρὺς βραχίων
• Μυρίους θραύει τοὺς ἐχθροὺς, ὡς πῦρ τοῦ κεραυνοῦ;
α' Ὄ! τὴν Ἑλευθερίαν
α' Ὁ ἔρωσ . . . ὄχι! δὲν νικᾷ! Μυρτώ μου ἐχ' ὑγείαν»

Εἶπε, καὶ τὴν ἀσπίδα του, τὸ δόλιχόν του δόρυ
Ἄρπασας, ἐνθους ὄρμησεν ὡς ἀστραπὴ ταχύς,
Καὶ ἔμεινεν ἡ κόρη,

Καὶ μόνον ἓνα στεναγμὸν ἀφῆκ' ἡ ἀτυχής,
Ἵς ὁ δ' ἐρημίτης γέρον
Ἐγγύς της ἦλθε, πατρικὴν παρηγορίαν φέρων.
(ἀκολουθεῖ).

Ο ΣΚΑΡΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ.

Ἵς ὁ Σκάρος εἶναι ὀνομαστὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς, ὅσοι ἔγραψαν περὶ φυσικῆς ἱστορίας, ἔκαμιν ὄλως ἰδιαιτέραν μνείαν περὶ αὐτοῦ· ὕμνησαν τὴν ὠριότητα τῶν χρωμάτων του καὶ τὴν ἐξοχὸν φιλοκαλίαν του· περιέ-

γραψαν λεπτομερέστατα τὰ ἦθη του, τὰ ἐποῖα πραγματικῶς, κατὰ τὰς περαιορήσεις των, εἰσι περιεργότατα. — Ὁ Ἀριστοτέλης ὁμιλεῖ πολλαγοῦ περὶ τῆς περιέργου ἰδιότητος, ἣν ἔχει ὁ ἰχθύς οὗτος εἰς τὸ ν' ἀναπνέη ὡς τὰ χερσαῖα. Ἄλλοι συγγραφεῖς

προσθέτουσιν ὅτι ὁ σκάρος τρέφεται ἀπὸ φυτὰ, καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ φύκη, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον νοστιμιεύεται, ὥστε μεταχειρίζονται ταῦτα ὡς δώλωμα διὰ τὰ τὸν συλλαβῶσι, διὸ συναντᾶται πρὸ πάντων εἰς σκοπέλους κεκαλυμμένους ἀπὸ θαλασσίαν πόαν. Κατὰ τὸν Σουίξαν, ὁ Σκάρος εὐκόλως γνωρίζεται ἐκ τῆς φωνῆς του, εἶδος ἤχου οὐοῦ μετὰ τὸν ὁποῖον παράγει ἢ παραγῆ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Τέλος κατὰ τὸν Σέλευκον, ὁ Σκάρος ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ κοιμᾶται τὴν νύκτα· καὶ μόνον τὴν ἡμέραν ἀγριεύεται. Ἡ φυσικὴ πατρίς του ἦν τὸ Ἀρχιπέλαγος καὶ αἱ παρακείμεναι θάλασσαι· εἰς τὴν θαλάσσαν τῆς Πελοποννήσου εὐρίσκονται οἱ μεγαλύτεροι. Κατὰ τὸν Πλίσιον, ὁ Σκάρος εὐρίσκετο κατ' ἀρχὰς μόνον εἰς τὴν Καρπαθίαν θάλασσαν, μεταξὺ Κρήτης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ οὐδ' ἐδύνατό τις νὰ εὕρῃ τοιοῦτον πέραν τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Σίκτινος, ἐν τῇ Τρωάδι· ἀλλ' ἀκολουθῶς περίφημος γενόμενος παρὰ τοῖς περιηγήμοις γαστριμάργοις τῆς Ῥώμης, παρεκίνησε τὸν αὐτοκράτορα Κλαύδιον νὰ διατάξῃ συλλογὴν μεγάλης ποσότητος εἰς τὰ παράλια τῆς Τρωάδος, ἢ διέσπειρε μεταξὺ τῆς Ὀστίας καὶ Καμπανίας. Ἐφρόντισαν δὲ ὥστε, εἰς διάστημα πέντε ἐτῶν ὄλοι ὅσοι ἤθελον εὐρεθῆ εἰς τὰ δύκτια νὰ ῥίπτωνται εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐκτοτε, προσθεῖται ὁ Πλίσιος, τὰ παράλια τῆς Ἰταλίας ἐπλημύρθησαν ἐξ αὐτῶν. Ὁ Σκάρος ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν Ῥώμην ὡς ὁ καλλίτερος ἰχθῦς, πρὸ πάντων τὸν ὑπολήπτοντο διὰ τὰ ἐντόσθιά του καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς. Τὸ ὑπαρ ἐπίσης ἦτον ἐπιζήτητον ὡς ἡδίστον σφηγιστόν· ὁ Βιτέλλιος διέταξε νὰ τοῦ τὸ παραθέτωσι μετὰ τῶν ἐγκεφάλων τοῦ ταοῦ καὶ τῶν φρσιανῶν, μετὰ τῶν γλωσσῶν τοῦ φουρικοπέρου καὶ τῶν γαλακτίδων τῶν μουρηνῶν, ἐντὸς τῆς περιωνύμου παροψίδος ἦν ὠνόμαζεν, *Aspidia τῆς Ἀθηναῶς*.

Ὁ παριστώμενος ἐνταῦθα ἰχθῦς εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Σκάρου τῆς Κρήτης. Οἱ χαρακτῆρές του εἰσὶν οἱ ἀκόλουθοι· τὸ σῶμα εἶναι στρογγύλον, ὠρεῖδες, καὶ πιεσιμένον· ἔχει πτέρυγα παρὰ τὴν γαστέρα ὁμοίαν ἀκίντης καὶ λέπτωρα λεῖα καὶ πλατεῖα, τὸ ρύγχος του εἶναι καμπύλον καὶ περιφερές, αἱ σιαγόνες πλήρεις ὀδόντων, τὰ δὲ χρώματα ζωηρὰ, ἦτοι ἐρυθροκυανοῦν κλίνον εἰς τὸ ροδωπὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς γαστρὸς, καὶ εἰς τὸ μελενωπὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἡλικίας, βαθυνόμενα ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἐρυθρὸν, ποτὲ δὲ εἰς τὸ κυανοῦν κατὰ τὰ αἰομα.

Ὁ Σκάρος τῆς Κρήτης εἶναι κοινότατος κατὰ τὰς ὠραίας τοῦ ἔτους ὥρας εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἀκτὰς τοῦ ἀρχιπελάγους, εἰς Κρήτην, καὶ ἐπὶ τῶν παρακειμένων ἀκτῶν τῆς ἠπείρου. Εἰς τοὺς ὠραίους καιροὺς παρατηρεῖ τις συνεχῶς παίζοντα αὐτὸν εἰς τοὺς ὑψηλοὺς μυχοὺς τῶν σκοπέλων. Οἱ Τούρκοι τὸν ὀνομαζοῦσιν *ἰχθῦν κυανοῦν* καὶ *ἰχθῦν κόκκινον*, κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον τοῦ χρώματός του. Πρέπει δὲ νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς ἀναπνοῆς του περιῆς· ἀναφέρουσι· ἡ ἀναπνοὴ αὕτη δὲν εἶναι ἀλη-

θῶς ἀναπνοὴ ὅταν ἔχουσι δύνουχα τὰ τετραπόδα διότι ὁ στόμαχός των δὲν παρουσιάζει οὐδὲνα χαρκτηῖρα ταυτότητος τοῦ φαινομένου· ἀλλ' ἐξετάζων τις τὸ σχῆμα καὶ τὴν δικταξίν των ὀδόντων πείθεται ὅτι δύναται νὰ μασῶσῃ τὰ χόρτα, ἐξ ὧν τρέφεται.

Ὁ Σκάρος τῆς Κρήτης δὲν εἶναι τὸ μόνον εἶδος τῆς σήμερον γνωστὸν, ὑπάρχουσι πλεῖστα ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὰς τροπικὰς θαλάσσας· ἀνήκει δὲ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Λαβριδῶν, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰχθύων, οἵτινες χαρακτηρίζονται διὰ τῶν ἀκανθῶν τῶν στηθικῶν πτερύγων.

(Magasin pittoresque).

ΘΗΘ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΒΩΝ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ.

—ο—

Ἐπάρχει εἰς τὰς ὀρεινὰς χώρας φυλὴ τις ἀνθρώπων, ὧν ἡ κατάστασις οὐδέποτε ἐγένεεν ἀντικείμενον ἐρεύνης εἰς τοὺς περιηγητὰς. Οὗτοι μὴ ἔχοντες σχεδὸν συκοινωνίαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, δὲν ἔχουσιν οὔτε τὰς ἐξείς οὔτε τὰ εἶθιμα αὐτῶν. Ὁ ζῆσας χρόνον τινα μετ' αὐτῶν, μεγάλως θέλει ἐκπλαγῆ διὰ τὴν τόσον διαφορὰν αὐτῶν ἢν ἔχουσι πρὸς τοὺς πλησιοχώρους.

Διατρέχων τις ἐν Ἑλβετία τὰς πλουσίας κοιλάδας τῆς Ὁβερλάνδης καὶ Βερνίκης Ἐμμενδάλ, κυριεύεται ὑπὸ θαυμασμοῦ, βλέπων τὴν ποικίλιαν τῶν καρπῶν, τὴν πολυτέλειαν τῆς βλαστήσεως, ἢν χεῖρες ἀκούραστοι καὶ νοήμονες ἐπέχυσαν εἰς γαίας συνεχῶς μάλιστα ἀχαρίστους, ὑπὸ τὴν ἐπιβροίαν κλίματος τραχέως. Τὸ ἐκπεληγμένον ὄμμα μετὰ μετὰ φέρει τούς κρεμαστοὺς τούτους βράχους, οἵτινες φαίνονται, θέλοντες νὰ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὰ ὄρη, ὡς ἂν ἦσαν αἰχμάλωτοι, συνεχόμενοι ὑπὸ συστάδων τινῶν ἐλάτων ἐν εἶδει δειδροστοιχιῶν τὰς ὁποίας προσπαθοῦν νὰ ὑπερπηθῶσι. Μεταξὺ τῶν βράχων τούτων ἐνδαιτύονται ἐν